

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce **P. C. T.**, zastoupeného Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Pankráci 820/45, proti žalované **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2016, č. j. 4 A 30/2016 – 52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1. 4. 2016 č. j. CPR-41200-7/ČJ-2015-930310-C235 žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále „správní orgán I. stupně“), č. j. KRPA-336149-27/ČJ-2015-000022, ze dne 25. 10. 2015, ve věci správního vyhoštění z území členských států EU. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), na dobu dvou roků. Počátek doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále bylo vysloveno, že podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 tohoto zákona.

Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“). V žalobě namítal, že správní orgán nezjišťoval, zda se skutečně v období

5. 9. 2014 – 17. 8. 2015 zdržoval na území České republiky. Rovněž namítal, že si nebyl neoprávněného pobytu vědom, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života (§ 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), že správní orgány podrobně nezkontrolovaly, zda je skutečně v možnostech žalobce a jeho rodičů realizovat společný život ve Vietnamu. Namítal dále, že správní orgán neprovedl žalobcem navrhovaný výslech jeho sestry, otce a matky. Žalobce nesouhlasil také s tím, že žalovaná hodnotila k jeho tíži jeho trestní minulost, neboť v jednom případě došlo k zahlázení odsouzení a ve druhém k osvědčení ve zkušební době podmíněného propuštění. Žalobce též dovozoval, že závazné stanovisko k možnosti jeho vycestování, které bylo ve věci vydáno, je nezákonné ve vztahu k hodnocení jeho soukromého a rodinného života.

Městský soud žalobu zamítl. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 19. 12. 2011 č. j. OAM-1105-17/ZR-2011, které nabylo právní moci dne 5. 8. 2014, zjistil, že žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobci byla podle § 77 odst. 3 tohoto zákona stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobě proti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nebyl přiznán odkladný účinek usnesením Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2014. Z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 17. 8. 2015 soud zjistil, že žalobce byl toho dne v 10.15 hodin kontrolován hlídkou OCP OPKPE, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, na pracovišti OAMP Cigánkova 2, Praha – Chodov. Lustrací bylo zjištěno, že se má nacházet na území ČR od 9. 10. 2014 do tohoto dne nelegálně. V odvolacím řízení předložil žalobce žalovanému usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 1 Nt 4117/2015 ze dne 22. 12. 2015 a usnesení Okresního soudu v Trutnově sp. zn. 17 PP 220/2010 ze dne 22. 2. 2016 o zahlázení odsouzení a osvědčení po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

Námítku žalobce, že správní orgán dostatečně nezkontroloval, zda žalobce opravdu neoprávněně pobýval na území ČR od 5. 9. 2014 do 17. 8. 2015, vyhodnotil městský soud jako účelovou. Žalobce v průběhu řízení ve věci správního vyhoštění netvrdil, že by na území ČR v uvedeném období nepobýval. Naopak tvrdil, že žije ve společné domácnosti s rodiči i sestrou a jejím manželem. Uváděl rovněž, že pečuje o své staré rodiče a vypomáhá v rodinné firmě. Jeho sestra jeho pobyt na území ČR potvrdila v čestném prohlášení, ze kterého ovšem zároveň vyplynulo, že nežijí všichni v jednom bytě ve společné domácnosti, ale že rodiče prodali byt na Černém Mostě a koupili byt ve stejném domě, v němž žije ona s manželem. Uvedla, že se tak stalo proto, aby byli částečně pohromadě a bratr měl blíž do práce.

Jako nedůvodnou vyhodnotil žalobcovu námítku, že si nebyl vědom svého neoprávněného pobytu na území ČR, neboť usnesení, jímž soud nepřiznal odkladný účinek jeho žalobě proti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, neobdržel, jelikož mu bylo doručováno prostřednictvím jeho právního zástupce, který jej o něm neinformoval. Soud poukázal na to, že rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce a tím bylo oznámeno i žalobci. Včasné informování žalobce bylo věcí komunikace mezi ním a jeho zástupcem. Vzhledem k datu kontroly žalobce (17. 8. 2015) nemá na posouzení oprávněnosti jeho pobytu vliv následná žádost ze dne 2. 3. 2016 o přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu.

Vyhodnocení otázky přiměřenosti uloženého správního vyhoštění správními orgány ve vztahu k zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života považoval Městský soud za dostatečné ve vztahu ke smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle názoru městského soudu správní orgán I. stupně rovněž správně přihlédl k žalobcově trestní minulosti. Rozhodnutí o zahlázení jednoho odsouzení a o osvědčení se ve zkušební době podmíněného propuštění

pokračování

z výkonu nepodmíněného trestu byla vydána a žalovanému předložena až v průběhu odvolacího řízení. Žalovaný tedy nemohl vytknout správnímu orgánu I. stupně, že k těmto rozhodnutím nepřihlížel.

Městský soud dále aproboval postup žalovaného, který neprovedl výslech rodinných příslušníků žalobce, neboť nebyl pro zjištění skutkového stavu potřebný. Uvedl, že ani on sám neshledal důvod k provedení výslechu těchto osob v rámci soudního řízení, neboť by jím nemohly být zjištěny nové skutečnosti.

K žalobním námitkám směřujícím proti nedostatkům obsahu závazného stanoviska k možnosti vycestování žalobce městský soud uvedl, že nemůže přisvědčit námitce, že se závazné stanovisko dostatečně nezabývalo soukromým a rodinným životem žalobce či nehodnotilo otázky jeho předchozích odsouzení. Navíc, toto stanovisko má hodnotit otázku, zda jsou u žalobce dány překážky vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce neprokázal ani netvrdil, že by v jeho případě existovala hrozba odpovídající hrozbě vážné újmy ve smyslu citovaného ustanovení.

Kasační stížností žalobce (dále „stěžovatel“) napadá rozsudek městského soudu s odkazem na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), byť jeho argumentace odpovídá také písm. b) uvedeného ustanovení. Opětovně namítá, že nebylo prokázáno, že se v období 5. 9. 2014 – 17. 8. 2015 vůbec zdržoval v České republice a zda byl jeho pobyt neoprávněný. Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 17. 8. 2015 to nevyplývá a žádné jiné dokazování správními orgány k této skutečnosti provedeno nebylo. Správní orgán I. stupně ani přes výslovný návrh stěžovatele neprovedl k této skutečnosti žádné dokazování. Vypořádání žalobní námitky poukazující na to, že stěžovatel nevěděl o svém nelegálním pobytu a že k době jeho nelegálního pobytu nebylo provedeno žádné dokazování, považuje stěžovatel za nesprávné a nedostatečné. Uvedl-li městský soud, že tato skutečnost byla naplněna nejméně ke dni 17. 8. 2015, kdy byl policií kontrolován, je takové vypořádání námitky nepřezkoumatelné. Stěžovatel zdůraznil, že přesné vymezení délky jeho nelegálního pobytu na území České republiky má přímou vazbu na délku uloženého správního vyhoštění. Správní orgány přitom byly povinny zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Stěžovatel naopak není povinen prokazovat, že se na území České republiky nezdržoval. Rovněž vypořádání žalobní námitky, podle níž o svém nelegálním pobytu nevěděl, považuje stěžovatel za zcela paušální a nedostatečné.

Dále stěžovatel namítá, že žalovaná byla povinna přihlídnout jak k zahlazení jeho jednoho odsouzení, tak i k osvědčení se ve zkušební době v případě druhého odsouzení, a tím pádem mu neměl jeho kriminální minulost přičíst k tíži při hodnocení přiměřenosti vyhoštění ve smyslu ustanovení § 119a zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí žalované mělo, s ohledem na dikci ustanovení § 75 s. ř. s., a § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“), vycházet ze skutkového stavu v době rozhodování žalované. Názor, který zaujal městský soud k této právní otázce, je tedy podle stěžovatele nesprávný a nesprávně postupovala i žalovaná.

Stěžovatel konečně namítá, že městský soud nesprávně vyhodnotil přiměřenost zásahu vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života a do soukromého a rodinného života jeho sestry, jejího manžela a jeho matky a otce. Vyhoštění je dle stěžovatele nepřiměřené vzhledem k jeho rodinným vazbám, navíc dokazování provedené správními orgány k této otázce bylo zcela nedostatečné. Opakuje svou žalobní námitku, že závazné stanovisko ze dne 22. 2. 2016 se vůbec nezabývalo možným porušením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod

ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu a nezohlednilo zahlazení jeho odsouzení. Městský soud se zákonností tohoto stanoviska vůbec nezabýval.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázala na obsah spisového materiálu.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) b) a d) s. ř. s., a v řízení o kasační stížnosti je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Dále posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody.

Kasační stížnost není důvodná.

Ohledně námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu, vymezující typové příklady nepřezkoumatelných rozhodnutí. Jde o rozhodnutí, která zpravidla nenabízejí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, či taková rozhodnutí, v nichž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), respektive případy, kdy z odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Nelze přitom opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na tom, jak podrobné by mělo být odůvodnění podle subjektivní představy stěžovatele. Musí se totiž jednat o objektivní překážku, znemožňující kasačnímu soudu přezkoumání napadeného rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 - 85). Takovými vadami kasační stížností napadený rozsudek netrpí, neboť městský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami a vyjádřil na ně srozumitelným způsobem svůj názor, jak je patrné také z rekapitulace jeho rozhodnutí výše. Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu tedy není důvodná.

Pokud jde o kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu, který vyslovil k žalobní námitce, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že se stěžovatel v době od 5. 9. 2014 do 17. 8. 2015 zdržoval na území České republiky. Nelze přehlédnout, že stěžovatel takovou námitku neuplatnil během celého správního řízení, tedy jak v řízení před správním orgánem I. stupně, tak ani v řízení odvolacím. Nic, co by nasvědčovalo tomu, že se stěžovatel v uvedené době nezdržoval na území České republiky, nevyplývá ani z jeho výpovědí ve správním řízení ani z čestných prohlášení doložených ve správním řízení jeho rodinnými příslušníky. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 17. 8. 2015 stěžovatel uvedl, že pracuje v České republice ve firmě své sestry a bydlí u rodičů, o něž pečuje. Rodiče potřebují celodenní péči. Tato fakta naopak jednoznačně nasvědčují závěru, že se stěžovatel na území České republiky zdržoval nepřetržitě. Ani na otázku správního orgánu I. stupně, zda žádá doplnit další skutečnosti, stěžovatel nezmínil, že by se na území České republiky v minulosti nezdržoval; uvedl též, že vše vypověděl popravdě a nic nezamlčel. Z prohlášení stěžovatelova otce a sestry, založených ve spise, shodně vyplývá, že se stěžovatel o své rodiče stará od roku 2011. Sestra stěžovatele též uvedla, že stěžovatel pracuje po 7 dní v týdnu v kanceláři její společnosti. Z uvedeného logického řetězce tvrzení tedy vyplývá, že správním orgánům nemohla vzniknout žádná pochybnost o tom, že se stěžovatel na území České republiky v označené době skutečně nacházel. Správním orgánům tak nelze

pokračování

vytýkat, že neprováděly podrobnější dokazování k ověření této skutečnosti. Námitka stěžovatele se jeví jako zcela účelová také Nejvyššímu správnímu soudu; shora uvedenými důkazy, provedenými v předcházejících fázích řízení, byla také spolehlivě vyvrácena. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tedy rovněž není dán.

Stěžovatel rovněž rozporuje závěr o neoprávněnosti svého pobytu na území České republiky s poukazem na to, že se od svého zástupce nedověděl o nepřiznání odkladného účinku své žalobě proti rozhodnutí, kterým mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. Zde lze plně odkázat na ustálenou judikaturu zdejšího soudu, podle které není při existenci zastoupení v řízení povinností Policie zjišťovat, zda se žalobce s rozhodnutím (řádně doručeným zástupci) skutečně seznámil. Naopak je její povinností vycházet z toho, že se tak stalo, a to právě proto, že žalobce byl řádně zastoupen, zastoupení nijak nezpochybňoval a rozhodnutí bylo jeho zástupci řádně doručeno (srovnej například rozsudek ze dne 28. 8. 2013, č. j. 3 As 62/2013 – 39). Závěry městského soudu ohledně této otázky tedy jsou správné.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že správní vyhoštění bylo stěžovateli uloženo podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců, pro které případné trestní odsouzení cizince nepředstavuje relevantní skutečnost. Argumentaci trestním odsouzením stěžovatele užily správní orgány a městský soud v kontextu posouzení zásahu vyhoštění do jeho soukromého nebo rodinného života (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Ani v tomto případě ovšem zmíněné ustanovení zákona toto hledisko neobsahuje.

Vzhledem k tomu, že se problematikou zabýval městský soud a stěžovatel jeho úvahu napadl v kasační stížnosti, považuje Nejvyšší správní soud za přiměřené alespoň stručně poukázat na to, že rozhodnutí o osvědčení se pachatele ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu nemá samo o sobě za následek, že by se na pachatele hledělo, jako by nebyl odsouzen, neboť zákon (§ 91 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku) v tomto případě takovou fikci nestanoví. Naopak, jakákoli odsouzení, tedy i ta případně zahlazená, mohou být zohledněna při posuzování toho, zda cizinec narušuje veřejný pořádek (srovnej rozsudky tohoto soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 4 As 70/2012 – 54, ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 – 34, nebo ze dne 27. 9. 2013, č. j. 9 As 126/2012 – 48). Tomu by ovšem odpovídalo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2. zákona o pobytu cizinců, který ovšem v nyní posuzované věci užít nebyl.

Představa stěžovatele o významu osvědčení se ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu, případně odsouzení zahlazeného, tedy není správná, ale především není v posuzované věci relevantní.

K námitce směřující proti posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodiny Nejvyšší správní soud odkazuje na svou judikaturu, podle níž zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srovnej rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71). Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování. Nic takového v posuzované věci nenastalo. Ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (viz například rozsudek ze dne 8. 7. 2011, č. j. 2 Azs 8/2011 – 55). Samotným stěžovatelem popisované jeho rodinné vztahy na území České republiky nic takového nedokazují a rozhodně, v kontextu uložené délky vyhoštění,

nezakládají nepřiměřený zásah do jeho práva podle čl. 8 Úmluvy. Správní orgány sice neprovedly výsledky stěžovatelových rodinných příslušníků, vycházely však ze stěžovatelem doložených čestných prohlášení těchto osob. Přitom ani sám stěžovatel neuvádí, v jakém ohledu by mohlo provedení těchto výsledků změnit či doplnit závěry o povaze, respektive vůbec existenci jeho rodinných vazeb. Jeho dočasná nepřítomnost na území České republiky tedy nemá, z hodnoceného hlediska, žádný význam.

K poslední námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že závazné stanovisko k možnosti vycestování stěžovatele ze dne 22. 2. 2016 se zabývalo i možným zásahem do práva stěžovatele podle čl. 8 Úmluvy. Ministr vnitra v něm zvážil postavení stěžovatele a jeho rodinných příslušníků (sestra, rodiče), jakožto zletilých svéprávných osob a uvedl, že naplňování jejich soukromého a rodinného života není výlučně vázáno na území České republiky, neboť jsou všichni občany Vietnamu. Správní orgán uvedl, že rodiče a sestra stěžovatele jsou schopni se v České republice o sebe vzájemně postarat a stěžovatel je schopen žít ve Vietnamu a zpětně se tam integrovat. Zdůraznil, že i vzhledem k trestní minulosti stěžovatele převažuje zájem na ochraně veřejného pořádku nad ochranou jeho soukromého života v České republice. Městský soud námitky stěžovatele proti obsahu závazného stanoviska vypořádal na str. 8 svého rozsudku, přičemž správně zdůraznil, že podle zákona o pobytu cizinců je hlavním účelem tohoto stanoviska vyhodnotit otázku, zda jsou u žalobce dány překážky vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, přičemž žalobce nijak neprokázal, že by v jeho případě hrozba odpovídající hrozbě vážné újmy ve smyslu citovaného ustanovení představovala relevantní možnost.

Lze tedy uzavřít, že kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) b) ani d) s. ř. s. nebyly v posuzované věci dány. Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému; protože však žalovaný náhradu nákladů nežádal, a případné vzniklé náklady ani jinak ze spisu nevyplývají, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu